

INGEZONDEN.

DE SPELLING IN HET TIJDSCHRIFT.

De orthographie is met recht een ondankbare wetenschap, maar ook voor de taalcommissie van het Tijdschrift.

Veroorloof mij eenige correcties in het stuk: „De spelling in het Tijdschrift”:

bldz. 5762 11de regel moet zijn spellingsstelsel

id. 13de regel „op schrift” moet zijn „in schrift”

id. 24ste regel binnengekomen is één woord

bldz. 5764 7de regel „klank der sisletter” moet zijn „sisklank”

id. 23ste regel „een bepaalde schrijfregel” moet zijn „een bepaalden schrijfregel”

id. 24ste regel „Ordnung muss sein! Daarom doe ik op al onze schrijvers, *wien*” is niet juist in vergelijking met bldz. 5762 5de regel „*de* geneeskundigen”.

Zouden de deftige heeren DE VRIES en TE WINKEL prof. VAN RIJNBERK ook niet euvel geduid hebben, dat hij telkens schrijft: „een uitzondering” voor „eene uitzondering” e.d.?

Is het volgens DE VRIES en TE WINKEL niet „CATS' en VONDELS werk” en „ANNA'S japon” en moet het dan op bldz. 5764 30ste regel niet zijn: „PINKHOFS woordenboek”?

Prof. VAN RIJNBERK spreekt bij de spelling van uitheemsche vaktermen over „onogelijke smakeloosheden”, maar vindt hij het smaakvol om wel te aanvaarden „gelukkig” en niet „kinderlik” en dit misvormt tot „kinderlijk”?

Tot zoover mijn correctie (of laat ik liever zeggen voor het grootste deel de correctie van „mijn taalcommissie”: ikzelf zou na 20 jaar het oude spellingsstelsel, nu ik van mijn H.B.S.-tijd af dit niet meer toepas, alleen om zijn „moeilijkheid” niet meer willen volgen) die mijn onwil inhoudt om prof. VAN RIJNBERK te begeleiden, als hij de Nederlandsche medici uitnodigt geleidelijk tot een algemeen aangenomen schrijfwijze in wetenschappelijke geneeskundige geschriften te geraken.

Sinds een onderwijsman mij naar aanleiding van mijn klacht, dat de heden-daagsche H.B.S.-ers een onnoemelijk aantal spelfouten maakten, toevoegde: „ach, dat is niet erg; men let daarop in onderwijskringen niet meer zoo”, voel ik heel sterk, dat men vasthoudt aan iets, dat „dood is als een pier”. In de kringen van het onderwijs groeit het verzet en zijn de verraders van elk systeem, dat door niemand in zijn finesses kan toegepast worden. Een goed spellingsstelsel is voor de practijk onmisbaar, maar het is voor de taal en de taalstudie van geen beteekenis, hoe men spelt. Ter vergelijking haalt men de hoorbare muziek en de gedrukte noten aan: muziek verandert niet door een ander systeem van notenschrift; en zoo is het ook met taal en spelling; er is geen voorschrift ter wereld, dat „de taal” van een volk kan veranderen (VAN DER KLEY in *Haagsch Maandblad*). En ieder volk houdt ook een norm d.i. „een beschaafde spreektaal”.

Denkt niet, dat ik dweep met de negen regels van de „Kollewijnianen”, er is veel wat mij te onwennig en vreemd is, en ik houd mij er dan ook niet aan, maar ik ben levendig overtuigd, dat mijn geschreven woord weergeeft, hetgeen ik heb willen zeggen en dat iedereen dit lezen kan.

Ook voor mij is de inhoud van een geschrift het voornaamste en ik kan mij ook begrijpen, dat een redactie een zekere uniformiteit kan wenschen in de spelling. Dit heeft slechts matig mijn belangstelling. Ik zal dan ook elke redactie gaarne toestaan mijn geschrift om te zetten in de spelling, die zij wenscht: als ik dit maar zelf niet behoef te doen.

Maar wel meen ik oprecht, dat het verloren tijd van de taalcommissie is om telkens weer moeilijkheden in spellingsquaesties door bespreking en woordenboek weg te willen nemen.

Hoeveel nuttiger zou die tijd besteed worden, indien het *Nederlandsch Tijdsch* ijt voor *Geneeskunde* durfde te breken met sleur en conventie en een gemakkelijker spelsysteem introduceerde, dat zoowel redactie als den schrijvenden medicus tijd bespaarde: tijd, die zoo noodig is om naast drukke dagelijksche werkzaamheden nog bij te dragen tot vermeerdering van kennis van hemzelf en zijn collega's.

Arnhem, 26 November 1928.

J. L. C. OVERBOSCH

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Wijziging van de methode van vaccineeren.

Dr. TERBURCH, hoofdinspecteur van de volksgezondheid vestigt de aandacht er op, dat onder deze rubiek het *Koninklijk Besluit van den 16den Mei 1928 (Staatsblad no. 179 tot wijziging van het besluit van 29 Februari 1912 (Staatsblad no. 97), gewijzigd bij besluit van 24 Februari 1921 (Staatsblad no. 91) tot uitvoering van de artikelen 17a en 17d der wet van 4 December 1872 (Staatsblad no. 134), tot voorziening tegen besmettelijke ziekten*, betreffende wijziging van de methode van vaccineeren, niet is vermeld. Daar het wel wenschelijk is, dat de nieuwe bepalingen omtrent de vaccinatie in acht worden genomen, neem ik het belangrijkste uit dit Besluit over:

Oud artikel 3 wordt gelezen als volgt: „Bij elke inenting worden met het, met entstof bedeelde instrument drie schrapjes van ongeveer een halven centimeter lengte en ten minste twee centimeters van elkander verwijderd in de huid van het entveld gemaakt”.

Aan art. 4, 1ste lid, wordt toegevoegd: gedurende den tijd, dat art. 17, 1ste lid, der wet van 4 December 1872 (*Staatsblad no. 134*) buiten werking is gesteld, zal echter ook entstof mogen worden gebezigd, die niet is afgeleverd door een goedgekeurde entstofinrichting, doch waarvan het gebruik door onzen Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid, is goedgekeurd”.

Verder wordt aan art. 6 een tweede lid toegevoegd, luidende: „als goed gevolg der inenting wordt beschouwd de opkomst van tenminste twee volledig ontwikkelde pokpuisten”.

Verlenging van den geldigheidsduur van tijdelijke bepalingen betreffende de vaccinatie.

Door de Tweede Kamer is het hiertoe strekkende ontwerp van wet zonder hoofdlijke stemming aangenomen.

Mr. CATH^A. M. SCHENCK.

BUITENLAND.

BONN. — **Schoolartsen-auto.** Ten einde de landbevolking in staat te stellen, van de hulp en den raad van een schooltandarts te genieten, mede de volwassenen, die anders daarvoor een reis moeten ondernemen, is op aanwijzingen van prof. KANTOROWICZ te Bonn een auto geconstrueerd, die alles wat in de behandelingskamer van den tandarts noodig is, medevoert. De beweging, de warmte en het licht, welke bij de behandeling van noode zijn, worden verkregen door een kabel op de lichtgeleiding te steken, die men nagenoeg in elk dorp wel in een of meer gebouwen zal aantreffen. De „Kreise”, die van deze inrichting gebruik maken, moeten gezamenlijk de kosten opbrengen. (*Deutsche med. Wochenschr.* 2 Nov.).

CHICAGO. — **Verkiezingspolitiek en hondsdolheid.** In dit jaar is de hondsdolheid te Chicago schrikbarend toegenomen. In de eerste 5 maanden zijn 561 aan rabies lijdende honden opgevangen, tegen slechts 111 in de eerste 5 maanden van 1927. Van 1919 tot Augustus 1927 stierf geen enkel „geval” aan rabies (zoo schrijft ZUM BUSCH in de *Deutsche med. Wochenschr.* zelve), in de daarop volgende elf maanden negentien. Dit wordt daaraan toegeschreven, dat de nieuw gekozen